Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

25. ledna 2017 [1]

„Řízení o předběžné otázce — Směrnice 2004/48/ES — Článek 13 — Duševní a průmyslové vlastnictví — Porušení — Výpočet náhrady škody — Vnitrostátní právní úprava členského státu — Dvojnásobek částky obvykle placených poplatků“

Ve věci C-367/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Sąd Najwyższy (Nejvyšší soud, Polsko) ze dne 15. května 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 14. července 2015, v řízení

Stowarzyszenie „Oławska Telewizja Kablowa“

proti

Stowarzyszenie Filmowców Polskich,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení J. L. da Cruz Vilaça, předseda senátu, M. Berger (zpravodajka), A. Borg Barthet, E. Levits a F. Biltgen, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: K. Malacek, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. července 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Stowarzyszenie „Oławska Telewizja Kablowa“ R. Comim a A. Comi, radcowie prawni,

— za Stowarzyszenie Filmowców Polskich W. Kulisem a E. Traple, adwokaci,

— za polskou vládu B. Majczynou, M. Drwięckim a M. Nowakem, jako zmocněnci,

— za řeckou vládu A. Magrippi a E. Tsaousi, jako zmocněnkyněmi,

— za rakouskou vládu C. Pesendorfer a G. Eberhardem, jako zmocněnci,

— za Evropskou komisi J. Hottiaux a F. Wilmanem, jako zmocněnci,

1 — * Jednací jazyk: polština

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 24. listopadu 2016,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 13 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví (Úř. věst. 2004, L 157, s. 45; Zvl. vyd. 17/02, s. 32).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Stowarzyszenie „Oławska Telewizja Kablowa“ se sídlem v Olavě (Polsko) (dále jen „OTK“) a Stowarzyszenie Filmowców Polskich se sídlem ve Varšavě (Polsko) (dále jen „SFP“) ohledně žaloby pro porušení práv duševního vlastnictví.

Právní rámec

Mezinárodní právo

3 Článek 1 odst. 1 Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví ze dne 15. dubna 1994 (Úř. věst. 1994, L 336, s. 214, dále jen „dohoda TRIPS“), tvořící přílohu 1 C Dohody o zřízení Světové obchodní organizace (WTO) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 3), stanoví:

„Členové uvedou v účinnost ustanovení této Dohody. Členové mohou, nemají však povinnost, zavést v domácím právním řádu rozsáhlejší ochranu, než jakou vyžaduje tato Dohoda, za předpokladu, že takováto ochrana není v rozporu s ustanoveními této Dohody. […]“

4 Článek 19 Bernské úmluvy o ochraně literárních a uměleckých děl (Pařížský akt ze dne 24. července 1971), ve znění změny ze dne 28. září 1979 (dále jen „Bernská úmluva“), stanoví:

„Ustanovení této úmluvy nevylučují uplatňování nároku na použití širší ochrany, která může být zákonodárstvím státu Unie přiznána.“

5 Článek 2 odst. 2 Mezinárodní úmluvy o ochraně výkonných umělců, výrobců zvukových snímků a rozhlasových organizací uzavřená v Římě dne 26. října 1961 (dále jen „Římská úmluva“) stanoví:

„Národní režim se poskytne s přihlédnutím k ochraně zvlášť zajištěné a k omezením výslovně stanoveným v této Úmluvě.“

Unijní právo

6 Body 3, 5 až 7, 10 a 26 odůvodnění směrnice 2004/48 zní:

„(3) Bez účinných prostředků k dodržování práv duševního vlastnictví je brzděna inovace a tvořivost a jsou omezovány investice. Je proto nezbytné zajistit, aby hmotné právo duševního vlastnictví […] bylo v [Unii] používáno účinně. V tomto ohledu mají prostředky k dodržování práv duševního vlastnictví rozhodující význam pro úspěch vnitřního trhu.

[…]

(5) Dohoda TRIPS obsahuje, mimo jiné, ustanovení o prostředcích k dodržování práv duševního vlastnictví, které tvoří společná pravidla použitelná na mezinárodní úrovni a prováděná ve všech členských státech. Touto směrnicí by neměly být dotčeny mezinárodní povinnosti členských států, včetně závazků vyplývajících z Dohody TRIPS.

(6) Existují také mezinárodní smlouvy, jejichž stranami jsou členské státy a které rovněž obsahují ustanovení o prostředcích k dodržování práv duševního vlastnictví. Patří k nim zejména Pařížská úmluva na ochranu průmyslového vlastnictví, Bernská úmluva o ochraně literárních a uměleckých děl a Římská úmluva o ochraně výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů a rozhlasových a televizních organizací.

(7) Z konzultací Komise týkajících se této otázky vyplývá, že v členských státech, nehledě na dohodu TRIPS, stále existují velké rozdíly v prostředcích k dodržování práv duševního vlastnictví. Například existují výrazné rozdíly v jednotlivých členských státech mezi prováděcími pravidly pro používání prozatímních opatření, užívaných zejména k zajištění důkazů, stanovení výše náhrady škody, nebo v řízení vedoucímu k vydání soudního zákazu. V některých členských státech neexistují taková opatření, řízení a nápravná opatření, jako je právo na informace a stažení zboží uvedeného na trh, kterým jsou porušována práva, na náklady porušovatele.

[…]

(10) Cílem této směrnice je sblížení právních systémů tak, aby byla zajištěna vysoká, rovnocenná a stejnorodá úroveň ochrany duševního vlastnictví vnitřního trhu.

[…]

(26) Při hrazení škod způsobených porušením práva porušovatelem, který věděl nebo rozumně vědět měl, že porušuje právo, by při stanovení výše náhrady škody přiznané nositeli práva měla být zohledněna všechna příslušná hlediska, jako ušlý zisk nositele práv nebo neoprávněné zisky porušovatele práv a ve vhodných případech morální újma způsobená nositeli práv. Jako alternativa, například pokud by bylo obtížné určit výši skutečně způsobené škody, může být výše náhrady škody odvozena od licenčních poplatků nebo poplatků, které by škůdce zaplatil, kdyby požádal o souhlas s užitím dotčených práv duševního vlastnictví. Cílem není zavést povinnost stanovit náhradu škody jako trest, ale umožnit odškodnění na základě objektivních kritérií s přihlédnutím k nákladům vzniklým nositeli práv, jako jsou náklady na zjištění porušení práva a totožnosti porušovatele.“

7 Článek 2 směrnice 2004/48, nadepsaný „Oblast působnosti“, stanoví:

„1. Aniž jsou dotčeny prostředky stanovené [unijními] právními předpisy nebo vnitrostátními právními předpisy, které jsou nebo mohou být pro nositele práv výhodnější, použijí se opatření, řízení a nápravná opatření stanovená touto směrnicí v souladu s článkem 3 na jakékoli porušení práv duševního vlastnictví stanovené [unijním] právem nebo vnitrostátním právem dotyčného členského státu.

[…]

3. Touto směrnicí nejsou dotčeny:

[…]

b) mezinárodní závazky členských států, a zejména dohoda TRIPS, včetně závazků, které se týkají trestního řízení a sankcí;

[…]“

8 Článek 3 této směrnice, nadepsaný „Obecná povinnost“, stanoví:

„1. Členské státy stanoví opatření, řízení a nápravná opatření potřebná k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví, na něž se vztahuje tato směrnice. Tato opatření, řízení a nápravná opatření musí být spravedlivá a nestranná a nesmějí být nadměrně složitá nebo nákladná, nesmějí obsahovat nerozumné [nepřiměřené] lhůty, ani nesmějí mít za následek bezdůvodná zdržení.

2. Tato opatření, řízení a nápravná opatření musí být rovněž účinná, přiměřená a odrazující a musí být používána způsobem, který zabraňuje vzniku překážek právně dovoleného obchodu a poskytuje záruky proti jejich zneužití.“

9 Článek 13 odst. 1 uvedené směrnice, nadepsaný „Náhrada škody“, stanoví:

„Členské státy zajistí, aby příslušné soudní orgány na žádost poškozeného nařídily porušovateli práv vykonávajícímu činnost, o níž věděl nebo rozumně vědět měl, že porušuje práva, zaplatit nositeli práv náhradu škody odpovídající skutečné újmě, kterou skutečně utrpěl v důsledku porušení práva.

Při stanovení náhrady škody soudní orgány:

a) přihlédnou ke všem vhodným aspektům, jako jsou nežádoucí hospodářské důsledky, včetně ztráty zisku, kterou poškozený utrpěl, k neoprávněným ziskům porušovatele práv a případně i k jiným než hospodářským hlediskům, jako je morální újma způsobená nositeli práv porušovatelem;

nebo

b) jako alternativu k písmenu a) mohou ve vhodných případech stanovit náhradu škody jako paušální částku na základě takových hledisek, jako je alespoň výše licenčních poplatků nebo poplatků, které by musely být zaplaceny, kdyby porušovatel práv požádal o udělení oprávnění k užívání příslušných práv duševního vlastnictví.“

Polské právo

10 Článek 79 odst. 1 ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych (zákon o autorských právech a právech souvisejících) ze dne 4. února 1994 (konsolidované znění, Dz. U. z roku 2006, č. 90, položka 631), ve znění účinném v době podání žaloby v původním řízení (dále jen „UPAPP“), stanovil:

„(1) Nositel práv, jehož majetková autorská práva byla porušena, se může domáhat, aby ten, kdo tato práva porušil:

[…]

3. nahradil vzniklou škodu:

a) na základě obecných zásad nebo

b) zaplacením peněžité částky ve výši odpovídající dvojnásobku či v případě zaviněného porušení majetkových autorských práv trojnásobku příslušné odměny, která by musela být zaplacena v okamžiku, kdy o ni bylo požádáno, v případě udělení oprávnění k užívání díla nositelem práv.

[…]“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

11 SFP je organizací kolektivní správy autorských práv, která je oprávněna spravovat a chránit autorská práva k audiovizuálním dílům. Sdružení OTK vysílá televizní programy prostřednictvím kabelové televize na území města Olavy (Polsko).

12 Poté, co byla dne 30. prosince 1998 rozvázána licenční smlouva, která vymezovala pravidla odměňování mezi účastníky původního řízení, OTK nadále používalo díla chráněná autorským právem a obrátilo se na Komisja Prawa Autorskiego (komise pro autorská práva, Polsko) s návrhem, jehož cílem bylo v zásadě určit odměnu, která musí být zaplacena za užívání autorských práv spravovaných SFP. Rozhodnutím ze dne 6. března 2009 tato komise určila uvedenou odměnu na výši 1,6 % čistého příjmu bez daně z přidané hodnoty, kterého OTK dosáhlo v rámci dalšího vysílání děl prostřednictvím kabelové televize, přičemž byly vyloučeny některé jeho výdaje. OTK poté, co na tomto základě samo vypočítalo výši dlužné částky, vyplatilo SFP částku 34 312,69 polských zlotých (PLN) (přibližně 7 736,11 eura) na základě příjmů za období od roku 2006 do roku 2008.

13 Dne 12. ledna 2009 SFP podala žalobu proti OTK, kterou se především na základě čl. 79 odst. 1 bodu 3 písm. b) UPAPP domáhala, aby OTK bylo zakázáno další vysílání chráněných audiovizuálních děl až do doby, než bude uzavřena nová licenční smlouva, a aby mu byla uložena úhrada částky 390 337,50 PLN (přibližně 88 005,17 eura) navýšené o zákonné úroky.

14 Rozsudkem ze dne 11. srpna 2009 Sąd Okręgowy we Wrocławiu (krajský soud ve Vratislavi, Polsko) uložil OTK, aby SFP uhradilo částku 160 275,69 PLN (přibližně 36 135,62 eura) navýšenou o zákonné úroky a žalobu ve zbývající podstatné části zamítl. Když byla zamítnuta odvolání podaná proti tomuto rozsudku oběma účastníky původního řízení, podali tito účastníci kasační opravný prostředek. Rozsudkem ze dne 15. června 2011 však Sąd Najwyższy (Nejvyšší soud, Polsko) věc vrátil k novému přezkumu Sądu Apelacyjnemu we Wrocławiu (odvolací soud ve Vratislavi, Polsko), který dne 19. prosince 2011 vydal druhý rozsudek. Sąd Najwyższy (Nejvyšší soud) tento posledně uvedený rozsudek zrušil v rámci kasačního opravného prostředku a věc byla znovu vrácena k novému přezkumu Sądu Apelacyjnemu we Wrocławiu (odvolací soud). Proti rozsudku, který byl tímto soudem následně vydán, podalo OTK kasační opravný prostředek.

15 Poté, co Sąd Najwyższy (Nejvyšší soud) v rámci posledně uvedeného kasačního opravného prostředku provedl třetí přezkum této věci, má pochybnosti o slučitelnosti čl. 79 odst. 1 bodu 3 písm. b) UPAPP se článkem 13 směrnice 2004/48. Toto ustanovení UPAPP totiž stanoví možnost náhrady škody prostřednictvím platby částky odpovídající dvojnásobku či trojnásobku příslušné odměny na návrh nositele majetkových autorských práv, jež byla porušena. Uvedené ustanovení je tak formou sankce.

16 Předkládající soud si mimo jiné klade otázku, zda odškodnění nositele majetkových autorských práv, které stanoví směrnice 2004/48, vyžaduje, aby tento nositel prokázal událost vedoucí ke vzniku škody, utrpěnou škodu a její rozsah, příčinnou souvislost mezi událostí vedoucí ke vzniku škody a škodou, jakož i zaviněné jednání na straně porušovatele.

17 Za těchto okolností se Sąd Najwyższy (Nejvyšší soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být článek 13 směrnice 2004/48 ES vykládán v tom smyslu, že nositel majetkových autorských práv, která byla porušena, vykládán v tom smyslu, že nositel majetkových autorských práv, která byla porušena, se může domáhat náhrady škody, která mu vznikla, na základě obecných zásad, nebo se může domáhat, aniž je nutné prokazovat škodu a příčinnou souvislost mezi událostí vedoucí k porušení jeho autorských práv a utrpěnou škodou, aby mu byl zaplacen dvojnásobek či v případě zaviněného porušení autorských práv trojnásobek příslušné odměny, ačkoli článek 13 směrnice 2004/48 stanoví, že při stanovení škody soudy přihlíží k aspektům uvedeným v čl. 13 odst. 1 písm. a) a pouze jako alternativu mohou ve vhodných případech stanovit náhradu škody jako paušální částku

na základě hledisek uvedených v čl. 13 odst. 1 písm. b) směrnice? Je s ohledem na článek 13 směrnice 2004/48 možné přiznat na návrh dotčené strany paušální náhradu škody v předem vymezené výši, která je dvojnásobkem či trojnásobkem příslušné odměny, když bod 26 jejího odůvodnění upřesňuje, že cílem směrnice není zavést povinnost stanovit náhradu škody jako trest?“

K předběžné otázce

18 Podstatou předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda musí být článek 13 směrnice 2004/48 vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava dotčená v původním řízení, podle níž si může poškozený nositel práv duševního vlastnictví zvolit, že bude od osoby, která toto právo porušila, požadovat buď náhradu škody, kterou utrpěl, s přihlédnutím ke všem relevantním aspektům daného případu, anebo platbu dvojnásobku, či v případě zaviněného porušení trojnásobku příslušné odměny, která by mu musela být zaplacena v případě udělení oprávnění k užívání dotyčného díla, aniž by musel prokazovat skutečnou škodu a příčinnou souvislost mezi událostí, z níž pramení toto porušení, a utrpěnou škodou.

19 Úvodem je třeba upřesnit, že po přijetí předkládacího rozhodnutí v projednávané věci bylo vnitrostátní ustanovení, které je předmětem projednávané věci, a sice čl. 79 odst. 1 bod 3 písm. b) UPAPP prohlášeno za zčásti protiústavní rozsudkem ze dne 23. června 2015 Trybunałem Konstytucyjnym (Ústavní soud, Polsko) v rozsahu, v němž toto ustanovení umožňovalo poškozenému nositeli majetkových autorských práv požadovat v případě zaviněného porušení platbu odpovídající trojnásobku příslušné odměny. Jelikož má rozhodnutí Trybunału Konstytucyjnego (Ústavní soud) účinky *ex tunc*, předběžná otázka se stala zčásti hypotetickou a zčásti nepřípustnou v rozsahu, v němž se týká právní úpravy prohlášené za protiústavní.

20 Avšak vzhledem k tomu, že předkládající soud svou předběžnou otázku zachoval, je tudíž třeba ji chápat tak, že je jejím cílem určit, zda musí být článek 13 směrnice 2004/48 vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví možnost požadovat platbu odpovídající dvojnásobku příslušné odměny, která by musela být zaplacena v případě udělení oprávnění k užívání dotyčného díla (dále jen „hypotetický poplatek“).

21 Je nutno předeslat, že cílem směrnice 2004/48, jak vyplývá z bodu 3 jejího odůvodnění, je účinné používání hmotného práva duševního vlastnictví v Evropské unii. Podle čl. 3 odst. 2 této směrnice musí být opatření, řízení a nápravná opatření, jež stanovily členské státy, účinná, přiměřená a odrazující.

22 Ačkoli bod 10 odůvodnění směrnice 2004/48 v tomto kontextu uvádí cíl spočívající v zajištění vysoké, rovnocenné a „stejnorodé“ úrovně ochrany duševního vlastnictví na vnitřním trhu, nic to nemění na tom, že se uvedená směrnice použije, jak plyne z jejího čl. 2 odst. 1, aniž jsou dotčeny prostředky stanovené zejména vnitrostátními právními předpisy, které jsou nebo mohou být pro nositele práv výhodnější. V tomto ohledu z bodu 7 odůvodnění této směrnice jednoznačně plyne, že použitý pojem „prostředek“ má obecný charakter zahrnující i výpočet náhrady škody.

23 V důsledku toho, a jak již Soudní dvůr dříve rozhodl, směrnice 2004/48 zakotvuje minimální standard pro dodržování práv duševního vlastnictví a nebrání členským státům, aby přijaly opatření poskytující vyšší úroveň ochrany (viz rozsudek ze dne 9. června 2016, Hansson, C-481/14, EU:C:2016:419, body 36 a 40).

24 Dále v souladu s body 5 a 6 odůvodnění, jakož i s čl. 2 odst. 3 písm. b) směrnice 2004/48 musí být pro účely výkladu ustanovení této směrnice zohledněny povinnosti, které pro členské státy vyplývají z mezinárodních smluv, jako jsou dohoda TRIPS, Bernská úmluva a Římská úmluva, které by bylo

možné použít na spor v původním řízení. Článek 1 dohody TRIPS i článek 19 Bernské úmluvy a článek 2 Římské úmluvy přitom smluvním státům umožňují přiznat dotyčným nositelům práv rozsáhlejší ochranu, než je ochrana stanovená těmito příslušnými nástroji.

25 Článek 13 odst. 1 druhý pododstavec písm. b) směrnice 2004/48 musí být tudíž vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby taková vnitrostátní právní úprava, jako je úprava dotčená v původním řízení, stanovila, že nositel majetkových autorských práv, jež byla porušena, může od osoby, která tato práva porušila, požadovat náhradu škody, která mu byla způsobena, prostřednictvím platby dvojnásobku hypotetického poplatku.

26 Tento výklad nemůže zpochybnit skutečnost, že zaprvé odškodnění vypočítané na základě dvojnásobku hypotetického poplatku není přímo úměrné škodě, kterou poškozený skutečně utrpěl. Tato charakteristika je totiž inherentní každému paušálnímu odškodnění, podobně jako je tomu v případě náhrady škody výslovně upravené v čl. 13 odst. 1 druhý pododstavec písm. b) směrnice 2004/48.

27 Zadruhé není uvedený výklad zpochybněn ani skutečností, že cílem směrnice 2004/48, jak plyne z bodu 26 jejího odůvodnění, není zavést povinnost stanovit náhradu škody jako trest.

28 Na rozdíl od toho, jak se podle všeho domnívá předkládající soud, skutečnost, že směrnice 2004/48 neobsahuje povinnost členských států stanovit náhradu škody „jako trest“, nelze vykládat jako zákaz zavedení takového opatření.

29 A dále, aniž je třeba rozhodovat o otázce, zda by zavedení náhrady škody „jako trest“ bylo, či nebylo v rozporu s článkem 13 směrnice 2004/48, se nezdá, že ustanovení použitelné v původním řízení zahrnuje povinnost zaplatit takovou náhradu škody.

30 Je třeba poukázat na to, že pouhá platba hypotetického poplatku v případě porušení práva duševního vlastnictví nemá zaručit odškodnění celé skutečně utrpěné škody, jelikož platba tohoto poplatku by sama o sobě nezajistila ani náhradu případných nákladů souvisejících se zjištěním a určením případných porušení práva, jak se uvádí v bodě 26 odůvodnění směrnice 2004/48, ani náhradu případné nemajetkové újmy (v posledně uvedeném ohledu viz rozsudek ze dne 17. března 2016, Liffers, C-99/15, EU:C:2016:173, bod 26), ani platbu úroků z dlužných částek. OTK totiž na jednání potvrdilo, že platba dvojnásobku hypotetického poplatku v praxi odpovídá odškodnění, jež nedosahuje výše, kterou by mohl nositel práv požadovat na základě „obecných zásad“ ve smyslu čl. 79 odst. 1 bodu 3 písm. a) UPAPP.

31 Jistěže nelze vyloučit, že ve výjimečných případech náhrada škody vypočítané na základě dvojnásobku hypotetického poplatku tak jednoznačně a významně přesáhne skutečně utrpěnou škodu, že by návrh v tomto smyslu mohl představovat zneužití práva zakázané čl. 3 odst. 2 směrnice 2004/48. Z vyjádření polské vlády na jednání však plyne, že podle vnitrostátní právní úpravy použitelné v původním řízení polský soud v takovém případě není návrhem poškozeného nositele práv vázán.

32 Konečně, pokud jde zatřetí o argument, podle něhož poškozený, jelikož může sám vyčíslit náhradu škody na základě dvojnásobku hypotetického poplatku, již nemusí dále prokazovat příčinnou souvislost mezi událostí vedoucí ke vzniku škody a utrpěnou škodou, je třeba konstatovat, že tento argument spočívá v příliš úzkém výkladu pojmu „příčinná souvislost“, podle něhož by musel poškozený nositel práv prokázat příčinnou souvislost nejen mezi touto událostí a utrpěnou škodou, ale rovněž přesnou výší, jíž tato škoda dosahuje. Takový výklad je přitom neslučitelný se samotnou myšlenkou paušálního stanovení náhrady škody, a tedy s čl. 13 odst. 1 druhým pododstavcem písm. b) směrnice 2004/48, který tento druh odškodnění umožňuje.

33 S přihlédnutím k předchozím úvahám je na položenou otázku třeba odpovědět, že článek 13 směrnice 2004/48 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava dotčená v původním řízení, podle níž může poškozený nositel autorských práv požadovat od osoby,

která tato práva porušila, buď náhradu škody, kterou utrpěl, s přihlédnutím ke všem relevantním aspektům daného případu, anebo platbu dvojnásobku příslušné odměny, která by mu musela být zaplacena v případě udělení oprávnění k užívání dotyčného díla, aniž by tento nositel musel prokazovat skutečnou škodu.

K nákladům řízení

34 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

Článek 13 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava dotčená v původním řízení, podle níž může poškozený nositel autorských práv požadovat od osoby, která tato práva porušila, buď náhradu škody, kterou utrpěl, s přihlédnutím ke všem relevantním aspektům daného případu, anebo platbu dvojnásobku příslušné odměny, která by mu musela být zaplacena v případě udělení oprávnění k užívání dotyčného díla, aniž by tento nositel musel prokazovat skutečnou škodu.

Podpisy.